

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki (przewodniczący)

SSN Robert Stefanicki (sprawozdawca)

SSN Agnieszka Żywicka

w sprawie z odwołania J. B.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw

Wewnętrznych i Administracji

o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 29 września 2025 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 30 listopada 2022 r., sygn. akt III AUa 87/22,

I. umarza postępowanie kasacyjne;

**II. zasądza od organu rentowego na rzecz odwołującego się
240 (dwieście czterdzieści) złotych, wraz z odsetkami, o których
mowa w art. 98 § 1¹ Kodeksu postępowania cywilnego, tytułem
zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 30 listopada 2022 r. na skutek apelacji J. B. oraz Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 6

grudnia 2021 r. w pkt I odrzucił apelację J. B., w pkt II oddalił apelację Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji; w pkt III zniósł koszty postępowania między stronami wzajemnie.

Organ emerytalny w dniu 13 stycznia 2023 r. wywiódł skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie: art. 15c ust. 3, art. 22a ust. 2 i 3 oraz art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, art. 178 ust. 1 w zw. z art. 188 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 64 ust. 1-3 Konstytucji RP w zw. z art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej. Wobec wywiedzionych zarzutów wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz przekazanie sprawy w tym zakresie do rozpoznania Sądowi drugiej instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pkt II i zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie w całości odwołań od dwóch decyzji organu z dnia 8 czerwca 2017 r., a także o zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu kosztów postępowania w postępowaniu kasacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołujący się wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej, a także o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz odwołującego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 3 lipca 2024 r. w sprawie o sygn. akt II USKP 25/24, rozpoznawanej w przedmiocie wniesionej przez organ rentowy skargi kasacyjnej, zawiesił postępowanie na zasadzie art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c.

Pismem procesowym z dnia 7 sierpnia 2025 r. (prezentata 11 sierpnia 2025 r.) Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji cofnął wniesioną skargę kasacyjną i wniósł o umorzenie postępowania kasacyjnego. Ponadto wniósł o nieobciążanie kosztami postępowania procesowego organu rentowego.

W odpowiedzi na powyższe pismo odwołujący się w piśmie z dnia 11 września 2025 r. wniósł o uwzględnienie cofnięcia skargi kasacyjnej przez organ rentowy i umorzenie postępowania kasacyjnego. Ponadto wniósł o zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów zastępstwa procesowego przed

Sądem Najwyższym według norm przepisanych zgodnie z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, na podstawie wyliczeń w kwocie 2.700 zł. Sprzeciwił się również wnioskowi organu rentowego o nieobciążanie go kosztami postępowania. Podnosząc, że organ emerytalny nie wykazał istnienia szczególnych okoliczności, zaś cofnięcie skargi kasacyjnej na obecnym etapie nie niweluje poniesionych przez wnioskodawcę kosztów zastępstwa procesowego, które powinny zostać poniesione zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W postępowaniu kasacyjnym dopuszczalne jest cofnięcie skargi kasacyjnej jako czynności procesowej dyspozytywnej strony, która nie podlega kontroli Sądu Najwyższego i prowadzi do umorzenia postępowania kasacyjnego oraz orzeczenia o kosztach procesu jak przy cofnięciu pozwu (postanowienia Sądu Najwyższego z: 3 września 1998 r., I CKN 820/97, OSNC 1999, nr 2, poz. 40; 16 kwietnia 2008 r., I CZ 13/08, LEX nr 646318; 17 maja 2018 r., I UK 434/17, LEX nr 2488717; 18 września 2019 r., I PZ 11/19, LEX nr 3364109; 25 marca 2021 r., III USK 68/21, LEX nr 3153421; 29 października 2024 r., I USK 231/24, LEX nr 3786862; 16 kwietnia 2025 r., II USKP 22/25, LEX nr 3862361).

Skarga kasacyjna może w związku z tym zostać cofnięta w każdym czasie nawet przez samą stronę i nie wymaga zgody strony przeciwnej. Cofnięcie skargi kasacyjnej stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej (art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.; wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2011 r., II PK 115/11, OSNP 2013, nr 9-10, poz. 103; postanowienia Sądu Najwyższego z: 29 października 2024 r., I USK 231/24, LEX nr 3786862; 9 kwietnia 2025 r., II USK 340/23, nieopublikowane, a także: T. Zembrzusi (w:) P. Ryłski, A. Olaś (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Warszawa 2024, art. 398²¹ k.p.c.). Strona może cofnąć skargę za pośrednictwem pełnomocnika lub nawet samodzielnie, ponieważ zdolność postulacyjna strony w przypadku tej czynności procesowej nie jest ograniczona.

Cofnięta skarga kasacyjna strony nie wywołuje żadnych skutków, wobec czego należy ją traktować jako niebyłą, a wywołane nią postępowanie kasacyjne podlega umorzeniu (postanowienia Sądu Najwyższego z: 3 września 1998 r., I CKN 820/97; 29 września 2021 r., II CSK 417/20; 12 września 2023 r., I CSK 6166/22, 27 września 2024 r., CSK 2329/23; T. Ereciński (w:) J. Gudowski, K. Weitz, T. Ereciński, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom III. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. V, Warszawa 2016, art. 398²¹).

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, stronę cofającą skargę kasacją należy uważać za przegrywającą sprawę w instancji w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. Strona cofająca skargę zwraca drugiej stronie na jej żądanie koszty procesu, a więc koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (art. 203 § 2 zdanie drugie w związku z art. 391 § 2 zdanie pierwsze i art. 398²¹ k.p.c.; postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 czerwca 2000 r., I PKN 97/00, OSNP 2002, nr 1, poz. 14; 12 kwietnia 2012 r., II CZ 208/11, LEX nr 1214570; 23 marca 2020 r., I UK 77/19, LEX nr 3207910; 11 czerwca 2025 r., I PSK 82/25, LEX nr 3881964). W rozpoznawanej sprawie odwołujący złożył w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o zwrot poniesionych kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy zobligowany był do umorzenia postępowania kasacyjnego, o czym postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono w świetle art. 203 § 2 zdanie drugie w związku z art. 391 § 2 zdanie pierwsze i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935 ze zm.) przyjmując, że sprawa o wysokość świadczenia emerytalno-rentowego jest bliższa rodzajowo sprawie o przyznanie takich świadczeń niż sprawie o zapłatę, wobec czego podstawę zasądzenia opłaty za czynności adwokackie powinny stanowić w niej minimalne stawki przewidziane w rozporządzeniu dla spraw z zakresu ubezpieczenia społecznego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 20 lipca 2016 r., III UZP 2/16, OSNP 2017, nr 1, poz. 6; z 3 października 2019 r., III UZP 9/19, OSNP 2020, nr 10, poz. 109; postanowienia

Sądu Najwyższego z: 1 czerwca 2010 r., II UZ 11/10, LEX nr 611823; 18 kwietnia 2011 r., III UZ 3/11, OSNP 2012, nr 15-16, poz. 205).

(J.K.)

[a.ł]